

SLOVENSKI NAROD.

zhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravníštvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravníštvo „Slov. Naroda“.

Kako je vojvoda Lauenburški ustanovil ruskofrancosko prijateljstvo.

(Dalje.)

Pisatelj omenjene knjižice razpravlja začetke prusko-nemških razmer in navaja, kako je večkrat Rusija Prusijo v težkih krizah rešila in zato ni imela drugega, nego da je Prusija bila neutralna v krimski vojni. Obširno razpravlja pisatelj, kako se je razvilo presrčno prijateljstvo mej Peterburgom in Berlinom.

Ko je Aleksander II. zasel prestol, bili so ruski odnosi z vsemi državami precej prijateljski, le z Prusijo postali so uprav presrčni, ker so ji Rusi bili hvaležni, da je bila neutralna v krimski vojni. Seveda izid krimske vojne bi tudi ne bil slabši, da se je Prusija pridružila velevladstvom, toda Rusija je bila vendar vesela, da je v Evropi imela vsaj jednega platoničnega prijatelja.

Leta 1859. prišel je za pruskega poslanika v Peterburg poseben mož; prav nič ni bil podoben predniku svojemu, bil ni tak, kakor so tedaj bili diplomati. Od diplomata se je tedaj pričakovalo, da se zna zvijati kot jegulja, dvoumno govoriti kot orakel, dvornim damam se priljubljati kot don Juan in posredovati ugodne ženitve mej dvorjani; za vse to pa novi poslanik ni bil.

Mož je bil močne postave energičnega obraza; zaničeval je dvorne intrige, odkritosrčno brez ovinkov je govoril, živel skromno, in bil vzgleden v zakonskem življenju. Kuhinja njegova ni zadoščala povsem diplomatičnim zahtevam, toda mož si je vendar nepričakovano hitro pridobil simpatije cesarja Aleksandra II., dvora in vse ruske družbe.

Novi pruski poslanik pohajal je ruske kroge kazal simpatije za narodno prizadevanje, kazal ljubezen do Rusije; sam se je učil ruščine in kmalu za silo ruski govoril. Posebno ga je visoko cenil knez Gorčakov; nečimerni ruski ministerski predsednik bil je vesel, da se pruski poslanik popolnoma ujema z njim, da je Avstrija škodljiva in jo treba uničiti.

Novi poslanik bil je Bismarck. Ni prikrival, da se po njegovem mnenju Avstrija mora izriniti iz Nemčije. „Če bi Prusija to mogla, jej damo mi svoj blagoslov“, mislil je Gorčakov in z njim vsa ruska družba. V Rusiji izjav Bismarckovih neso zmatrali popolnoma resnimi, a so se jih vendar veselili.

Bismarck je v Peterburgu prišel do prepričanja, da se dá izvršiti načrt njegov, da se Avstrija izrine iz Nemčije in na njeno mesto postavi Prusija. Dobro je vedel, kako moč ima preustrojena pruska vojska, oborožena z novimi puškami, da se jej ni bati Avstrije. Prusom se je bilo samo tega bati, da se utegnute umešati Francija in Rusija. V Peterburgu se je Bismarck preveril, da se glede Rusije ni nadejati ovir. Da je Bismarck prav sodil, pokazala je vojna 1866. leta.

Pruske zmage pri Sadovi so se veselili v Rusiji, ne zaradi pruskih uspehov, ampak zaradi poraza Avstrije. V Peterburgu bila je razsvetljava. Pristaši Gorčakova govorili so: „Kako prekanjen je knez Gorčakov! Niti jednega ruskega vojaka ni

žrtvoval, niti jedna ruska puška ni počila, pa je vendar ponižal Avstrijo in se maščeval za Sebastopolj“. Ruski politiki so trdno verovali, da je Bismarck bil le kneza Gorčakova slamnjak, da je prusko-avstrijska vojna bila le delo duhovitega ruskega državnika.

Danes se moramo smehljati, če pomislimo, kako najivni so bili Rusi 1866. leta. Resnica je pa, da je ruska neutralnost 1866. leta imela pomen ruskega zavezništva. Ruska neutralnost se ne da primerjati s prusko neutralnostjo v krimski vojni. Rusi so zadrževali Francijo, da ni posegla vmes, Prusi pa v krimski vojni s svojo neutralnostjo neso mogli paralizovati delovanje zapadnih vlastij in zatorej njih neutralnost Rusiji ni ničesar koristila. Smejali so se v Nemčiji, ko se je Gorčakov ponašal, da je on začetnik severnonemške zveze; ali resnica je, da se je Prusija imela Rusom mnogo zahvaliti. Bismarck je tudi bil hvaležen Rusiji in je zaradi tega nečimernemu knezu Gorčakovu zagotavljal, da je največji državnik tedanjega časa. V Rusiji so se veselili severnonemške zveze, ki jim bode kot zaveznica gotovo več koristila, nego bi sama Prusija. Da bodo Nemci podpirali brezpogojno Ruse, o tem so bili v Peterburgu trdno preverjeni.

Ko je bila Avstrija ponižana, želel je Gorčakov ponižati še Napoleona III. ki je bil pravi prouzročitelj krimske vojne. Leta 1870. ponavljala se je igra 1866. leta. Rusija je z orožjem v roci varovala Reno ob Visli. Znano je, da so v Avstriji mnogi silili, da bi šli Francozom na pomoč, toda poštena ruska neutralnost silila je Avstrijce, da mirujejo.

Nikdar še ni diplomat nepremišljeneje postal in bolj škodoval interesom svoje dežele, kakor Gorčakov. Ko so topovi grmeli pred Metzom in Strassburgom, bil je on gospod evropskemu položaju, lahko bi bil zapovedoval, pa se je v kratkovidnosti svoji zadovoljil s piškavim orehom, pa še tega je moral pridobiti z nasilstvenim aktom.

Kakor je znano, je Pariški dogovor imel določbo, da Rusija nesme imeti vojnih ladij na Črnem morji. Ko se je ves svet poupraševal, kaj bode storila Rusija, v katere rokah je bila tedaj usoda Evrope, ni Gorčakov vedel drugega, nego da je v

LISTEK.

Kavkaški ujetnik.

(Ruski spisal grof Lev Tolstoj, poslovenil P.)

II.

(Dalje.)

Rudeči Tatar je pa samo pomežikoval in cma-kal z jezikom.

Umolknil so, in tolmač je spregovoril:

— Gospodarju se zdi 500 rubljev odkupnine premalo. On sam je zate plačal 200 rubljev. Dolžen mu je bil Kazi-Muhamed. Vzel te je za dolg. Tri tisoč rubljev, za manj te izpustiti ne more. Če ne pišeš po odkupnino, posade te v jamo, in pretepo z bičem.

„Eh“, mislil si je Žilin. „Bolj če pokažeš, da se jih bojiš, slabše je“. Ustal je in spregovoril:

— Povej temu psu, da mu niti kopejke ne dam, če me bode strašil. Ne bojim se, in ne bodem se bal vas psov.

Tolmač jim je vse povedal, potem so se pa zopet vsi posvetovali.

Dolgo so klepetali, ustal je črni Tatar in šel k Žilinu:

— Urus, rekel je, — džigit, džigit Urus! Džigit po njihovem znači „dečak“. Smejé se rekel je nekaj tolmaču in tolmač je dejal:

— Tisoč rubljev daj!

Žilin ostal je pri svojem; — Več nego 500 rubljev ne dam. Če me ubijete, ničesar ne dobite:

Tatari so se zopet malo pogovorili, pogledujoč sedaj na Žilina, sedaj na dveri. Prišel je delavec, za njim pa debel človek, bos in strgan, na nogi je imel tudi klado.

Žilin je spoznal Kostilina. Tudi njega so ujeli. Posadili so drugega poleg drugega. Začela sta pripovedovati drug drugemu. Tatariji so molčali in gledali. Žilin je povedal, kako je bilo z njim. Kostilin je pravil, da se mu je konj ustavil, puška se mu pa ni hotela sprožiti in sam Abdul ga je dohitel in ujel.

Pristopil je Abdul in pokazavši na Kostilina nekaj spregovoril. Tolmač je prevel, da sta sedaj oba jednega gospodarja in kdor prej dá denar, onega bodo prej izpustili.

— Ti se upiraš, rekel je Žilinu — tovariš tvoj je pa pohlevnejši. Pisal je pismo domov, pet tisoč rubljev mu pošljejo. Dotlej mu bodemo dajali dobro hrano in lepo ravnali z njim.

Žilin je pa odgovoril:

— Tovariš naj naredi, kakor hoče; on je bogat, lakko dá, jaz pa nesem bogat. Kakor sem rekel, tako bode. Ubite me, če me hočete, koristilo vam to ne bode. Po več nego 500 rubljev ne pišem.

Molčali so nekaj časa. Potem je Abdul odprl omarico, ven vzel pero, kosček papirja in črnilo, potepljal Žilina po rami rekši: „Piši“ zadovoljil se je s 500 rublji.

— Počakaj še, rekel je Žilin tolmaču, — povej mu, da naj nama dá dobre hrane, obleke, obutve, kakor se gre. Pusti naj naju vkupé — da ne bode dolg čas in klade naj nama odvzame. Sam je pogledal gospodarja in se zasmel. Gospodaru se je tudi zasmel.

Poslušal je in spregovoril:

— Obleko vama dam najlepšo: tudi čerkeško kapo, in čevlje, take, da bi bili dobri za svatbo. Hrano bomo vama dajali kakor knezoma. Če hočeta biti vkupé — pustimo vaju v klanici. Klad pa vama sneti ne morem, ker bi ušla. Samo po noči ja snamem. Pristopil je, potepljal Žilina po rami: — „Tvoja je dobra, moja tudi!“

Odveli so Žilina s Kostilinom v klanico, pri-nesli jima koruzne slame, vode v vrči, kruha, dve

dobro stilizovanih notah, na katere je bil jako ponosen, izjavil, da gorenja določba več ne velja. **S** kako mejnarodno pravico je to storil, nas ne briga, ali lako bi bil še toliko dosegel, da bi poznejše orijentske vojne treba ne bilo.

Naj se ne ugovarja, da Rusija ni bila pripravljena, kajti bila je v vojaškem oziru na višini časa in bi bila lahko vrgla meč na tehtnico. Gorčakov je pa rajši ostal veren prijatelj Nemčiji in jej je zagotovil zmago. Cesar Viljem se je carju Aleksandru II. kaj presrečno zahvalil, da je Rusija tako pospeševala, tako podpirala Nemce.

Frankobrodski mir bil je podpisan, ponosna Francija poražena, knez Gorčakov slavil je največji triumf, ni mnogo manjkalo, da si ni dal oviti čela z lovorjevim vencem. Rusi so se pa kmalu stregli in spoznali, da so storili neodpusten pregrešek, ki je v politiki hujši, nego hudodelstvo.

Leta 1875. se je nekaj pripetilo, kar je skalo dobro odnošaje mej knezom Bismarckom in knezom Gorčakovom. Bismarck je tedaj zopet hotel napasti Francijo, da jo uniči, pa mu je to zadržala Rusija. Bismarck sam taji, da bi bil nameraval napasti Francijo. Nekemu francoskemu časnikarju je odločno trdil, da tedaj niti mislil ni na vojno, če tudi so mu vojaški krogi to svetovali. Francoski veleposlanik v Berlinu se je brez poudara vznemirjal. Gorčakov je pa porabil to priložnost, da svet preveri, da je s svojim posredovanjem rešil Francijo. Bismarck, kakor sam trdi, rekel je tedaj Gorčakovu, naj ide v Pariz, si da napravi svoj kip s peruti na hrbtu in razsvetliti z bengaličnim ognjem. — S tega časa sta se sovražila Bismarck in Gorčakov, to je faktum, ker ga priznava sam Bismarck, naj je temu povod že to, da Rusi res niso pustili Nemcem uničiti Francije, ali pa, da je Gorčakov si na tako čuden način hotel pridobiti francosko prijateljstvo. Znano je, da Bismarck z lepa ne odpusti, če ga kdo razžali, ravno tako tudi Gorčakovu ni odpustil, temveč je čakal prilike, da se maščuje. Taka prilika se je ponudila na Berolinskem kongresu. (Dalje prih.)

Peti občni zbor „Pedagogiškega društva“ na Krškem.

Dne 6. avgusta t. l. popoldne imelo je „Pedagogičsko društvo“ svoje redno glavno zborovanje na Gregoričevem vrtu na Krškem. Prvo sednik g. šolski nadzornik Gabršek otvoril skupščino ob napovedani uri, nazdravši prav presrečno vse navzočne — sosebno gosta gg.: dr. Mencingerja in šolskega nadzornika Davorina Sinkoviča z Goriškega. Ob enem zboru predstavi vladnega zastopnika, okrajnega glavarja g. Weigleina.

Zadnji občni zbor je bil 3. avgusta m. l. na Krškem. Tedaj bili so odborniki voljeni gg.: Gabršek (predsednik), Ravnika (tajnik, pevovodja in predsednikov namestnik), gospica Michel (blagajničarica), Cepuder, Jamšek, Lapajne in dr. Romih (odborniki). Na prošnjo v Litijo odšlega tajnika, ki je bil pri zborovanju tudi prisoten, poročal je o društvenem delovanju g. prvo sednik tako le: „Društvo je tudi v minolemu letu lepo napredovalo in marljivo delovalo v prosepah šolstva. Društvenikov

šteje 195 pravih, 50 podpornih ter jednega častnega, skupaj 246 udov. Tisti udje, ki že dveletno udnino dolžujejo, neso ušteti. Pri tej priliki ponavljamo zopetno prošnjo — oziroma opomnjo, da zadnji store svojo dolžnost ter pred ko je mogoče, društvu dopošljejo udnino, da mu je potem moči napredovati po načelih, ki jih je prijavilo v povabilu, ko smo bili ustanovili društvo. Razven občnega zbora imelo je društvo dve zborovanji: 10. aprila na Krškem in 1. maja v Radečah. Odbor se je mej letom pridno shajal k skupnim zborovanjem, se bavil in posvetoval o važnejših društvenih zadevah ter šolskih rečeh. Povodom 10letnega službovanja se je deželnemu predsedniku, visokorodnemu gospodu Andreju Winklerju poslala primerna čestitka, na kojoj se je gospod deželni predsednik laskavo zahvalil dne 15. aprila — društvu želeč obilo uspeha. — K zborovanju „Zveze“ učiteljskih društev v Celji je društvo odposlalo 10 delegatov. Dotičnemu višjemu šolskemu oblastvu se je predložilo „Dušeslovje“ v odobrenje; ob tej priložnosti se je vprašalo, kako je z „Vzgojeslovjem“ in „Ukoslovjem“. Pač bi bilo želeli, da bi se navedene knjige odobrile za rabo po naših učiteljskih.

Kakor v minolemu, tako je društvo v tekočem letu dobilo več podpor: „deželni zbor kranjski“ mu je naklonil 100 gld.; dr. vitez Močnik je poslal za knjige 3 gld.; Krška posojilnica je darovala 5 gld.; gospica učiteljica Mimi Wessner v Ljubljani je darovala 6 gld. 94 kr.; g. prošt Klofutar je za poslano mu knjigo poslal 5 gld., za kar občni zbor blagodušnim podpornikom izreče iskreno zahvalo, proseč jih, da bi mu še nadalje ohranili svojo naklonjenost ter privabili še drugih dobrotnikov koristnemu društvu.

Z veseljem nam je omeniti tistih gospodov, ki so blage volje razpečali veliko knjig — ti so: Gosp. Fr. Vodopivec, c. kr. okrajni šolski nadzornik itd. v Gorici; g. Iv. Mercina, vadnični učitelj v Gorici; g. G. Režek, učitelj v Kranji; g. M. Kantl, učitelj v Sežani; g. Ant. Brezovnik, učitelj v Vojniki; g. Vojteh Ribnikar, uadučitelj v Logatci; gospica Mimi Wessner, učiteljica v Ljubljani itd. itd.

Učilska izložba našega društva lepo napreduje ter se je od lanskega občnega zbora do danes pomnožila z raznimi lepimi učili, kakor bodo društveniki izprevidili v letošnjem „Pedagogičnem letniku“, ki se jame mej počitnicami tiskati.

Troški za lanske knjige so popolnoma poravnani. Prvi letnik se je že razprodal. V zalogi ima še društvo nekaj malo izvodov II. letnika, več lanskich letnikov — ter obilo „Vzgojeslovij“, „Ukoslovij“ in „Dušeslovij“.

Gosp. poročevalec konečno le še želi, da bi društveniki zvesti ostali društvu, ga s prispevki pridno podpirali ter mej slovenskim razumništvom nabirali še drugih udov.

Gospica Michel poroča o dohodkih in troških. Dohodkov je društvo imelo 569 gld. 42 kr., troškov pa 435 gld. 18 kr.; ako se troški odbijejo od dohodkov, ostane v blagajni še 134 gld. 24 kr., kar se bode porabilo za letošnji „Pedag. letnik.“

V društveno vodstvo (odbor) so bili voljeni po listkih z nadpolovično večino glasov nastopni

gospodje: šolski nadzornik Bezljaj, šolski nadzornik Gabršek, ravnatelj Jamšek, ravnatelj Lapajne, učiteljica gospica Michel, meščanski učitelj dr. Romih in nadučitelj Rupnik.

No to g. predsednik zaključil peti občni zbor „Pedagogičskega društva“ s „slava“ in „živio“ klicem na presvetlega vladarja.

Gasperetov.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 28. avgusta.

Českonemška sprava.

Vlada je baje spoznala, da se niti Mladočehi niti Staročehi ne da pridobiti za spravo. Zaradi tega se pa Taaffe vender še ne misli spravi odreči, temveč hoče poriniti ti dve stranki na stran in svojo srečo poskusiti s češkimi realisti. Iz Nemcev, čeških veleposestnikov in realistov misli vlada dobiti novo večino za spravo. To pa ne bode tako lahko. Sedaj je v češkem deželnem zboru tako malo realistov, da si neso upali osnovati svojega kluba, ter so se morali pridružiti Mladočehom. Z njimi bi vladi ne bilo dosti pomagano. Ko bi pa razpustila deželni zbor in razpisala nove volitve, se pa tudi ne ve, bi li realisti kaj pridobili.

Mlado- in Staročehi.

Da bi se zblizali Mlado- in Staročehi ni dosti upanja. Mladočeški listi zahtevajo, da naj se Staročehi brezpogojno pokoré Mladočehom ali pa odložé svoje mandate. Pri tem spominjajo na neki shod pred dvema letoma, na katerem je dr. Rieger zahteval, da naj se Mladočehi brezpogojno pokoré Staročehom.

Vnanje države.

Pogovor s knezom Bismarckom.

Te dni je Bismarck vsprejel urednika lista „Neue Bayrische Landeszeitung“. Razkladal mu je, kako se je osnovala nemška država. Njegovi rojaki so zahtevali, da se še bolj prikraja avtonomija posamičnih nemških držav, toda on je bil proti temu. Govorec o vnanjih zadevah je naglašal, da treba ohraniti Avstrijo, in pa, da se Nemci nemojo mešati v notranje avstrijske zadeve. Nemčija nema povoda potegovati se za nemške liberalce v Avstriji, ki so po svoji krivdi izgubili svoj upliv. Zahtevali so stvari, katerih jim dovoljiti neso mogli. Da bi prišlo do vojne z Rusijo, knez ne verjame. Nemci tudi nemojo povoda napadati Rusov. Če bi se država še bolj razširila, bi jo bilo težje vladati. Velike države rade razpadejo. Knez je posebno hvalil Bolgare, ki so sposoben element za razvoj in ohranjenje države. Delavni, varčni, odločni in previdni so. Njemu bolj ugajajo, nego Srbí, ki imajo preveč južni temperament in so jako nestanovitni. Konec je bivši kancelar govoril še o tem, kako se Bosna lepo razvija pod avstrijsko vojaško upravo.

Bolgarsko uprašanje.

Čemu je bil Tatiščev šel v Sofijo, ni znano. Nekateri sodijo, da je imel od vlade nalog polzvedeti, kako mišljenje vlada v Bolgariji, in Bolgare pridobiti za Rusijo. Občeval je le z vladno stranko in jej dokazoval, kako Rusija skrbi za Bolgarijo. Kakor se iz ruskih listov dá posneti, je sam Tatiščev preverjen, da njegovo prizadevanje ni bilo brez uspeha. Oficijozno glasilo bolgarske vlade „Svoboda“ se tudi bavi s Tatiščevom. Priznava, da se je jako taktčno obnašal, ali vse govorjenje njegovo zmatra le za prazne fraze. Rad bi bil Bolgare spjel na limanice. Ko Rusija ne more napraviti v Bolgariji revolucije in je tudi s svojim protestom proti imenovanju bolgarskih škofov za Makedonijo propala, hoče se z lepa doseči svoj namen v Bol-

stari čerkeški kapi in izhrojene čevlje vojaške. Videlo se je — da so jih sezuli ubitim vojakom. Na noč so juna sneli kladi in ja zaklenili v klanico.

III.

Žilin živel je s tovarišem cel mesec. Gospodar se je vedno smejal. „Tvoja, Ivan, dobra, — moja, Abdul, dobra.“ Dajal mu je slabo hrano, presen kruh od prosene moke, ki je pa bil včasih skoro nepečeno testo.

Kostilin je še pisal domov, vedno čakal, da mu pošljejo denarja in kratkočasil se. Cele dni sedel je v klanici in štel dni, kdaj pride pismo, ali je pa spal. Žilin je pa vedel, da njegovo pismo ne pride, in družega ni več pisal.

„Kje“, mislil si je, „hoče vzeti mati toliko denarja, da zame plača. Saj je ona še od tega živele, da sem jej pošiljal denar. Če zbere 500 rubljev, se popolnem upropasti. Če Bog, da — sam uidem.“

Sam je ogledoval in premišljeval, kako bi ušel.

Hodil je po aulu, žvižgal; potem pa sedel in kaj delal, sedaj iz gline tlačil čeco ali pa kaj pletel iz protja. Žilin znal je vsako rokodelstvo.

Naredil je nekoč čeco z nosom, rokami, nogami in v tatarski srajci ter postavil jo je na strebo. Prišle so Tatarke po vodo. Gospodarjeva hči Dinka ugledala je čeco, pozvala Tatarke. Stopile so vkupé gledale in smejale se. Žilin je uzal doli kuklo in jim jo ponudil. Smejale so se, pa nobena si je ni upala vzeti. Pustil je čeco, odšel v klanico in gledal, kaj bode?

Pritekla je Dina, pogledala okrog, zgrabi la čeco, in zbežala.

Drugo jutro videl je, ko se je jelo daniti, da je Dinka prišla na prag s čeco. Čeco je pa bila že nakitila z rudečimi cunjami, ujčkala jo kakor otroka in po svoje brbljala z njo. Prišla je iz hiše starka, okregala Dinko, iztrgala jej čeco ter jo razbila, potem pa deklico poslala nekam na delo.

Žilin naredil je drugo čeco, še lepšo, — dal jo je Dinki. Prinesla je nekoč Dinka vrček, postavila ga, sela in ga gledala.

Smejala se je in kazala vrček.

„Kaj se veseli“, mislil si je Žilin. Vzel je vrč in jel piti. Mislil je, da je voda, pa je bilo mleko. Popil je mleko. „Dobro“, rekel je. Kako se je razveselila Dinka.

— Dobro, Ivan, dobro, — in skočila je kvišku, tlesnila je z rokama, vzela vrček in zbežala.

S tega časa jela mu je slednji dan kradoč prinašati mleka. Ker delajo Tatarji od kozjega mleka sirne hlebčke, in jih suše na strehah, jela mu je tudi hlebčke prinašati. Ko je gospodar zaklal koštruna, prinesla mu je tudi koštrunine. Vselej je kar vrgla in zbežala.

Bila je silna nevihta, dež je ves dan lil, kakor iz škafa. Narasle so vse rečice. Kjer so poprej lahko hodili čez vodo, je sedaj bila voda tri vatre globoka in preobračala kamne. Zamolklo bučanje slišalo se je z gora. Ko je minola nevihta, tekli so povsod po vasi potoki. Žilin poprosil je gospodarja za nož, izrezal vreteno, prečke, kolo, operil na jednem konci naredil je možička, na drugem čeco; pritrdil jih, kolo postavil k potoku. Kolo se je vrtilo; čeca in možiček sta skakala.

Zbrala se je vsa vas: dečki, deklice, devoyke, babe; tudi Tatarji so prišli in blebetali.

— Aj, urus! aj Ivan!

Abdul imel je rusko uro, ki je bila polomljena. Poklical je Žilina, pokazal mu uro in nekaj zablebetal z jezikom.

— Daj, popravim.

(Dalje prih.)

gariji. Tatišev se v jedni stvari ni nič ločil od družih Rusov, tudi on je dal razumeti, da naj bi Bolgari pregnali sedanjega kneza, da bi napravili prostor kacemu Mingrelju. „Svoboda“ pravi, da se v Rusiji jako motijo, če kaj takega pričakujejo od Bolgarov. Ruska diplomacija bi morala vedeti, da Bolgari nikakor ne popuste vladarja, katerega so si sami izvolili. Bolgari zares želé spravo z Rusijo, ki je pa le mogoča, če Rusija prizna kneza in samostojnost Bolgarske. Odréči se pa tudi temu mora, da bi silila svoje častnike v bolgarsko vojsko, kajti Bolgarija ima že dovolj sposobnih častnikov in uradnikov. Iz pisave bolgarskega oficijoznega lista se lahko posname, da Tatišev ni preobrnil bolgarske vladne stranke.

Novi Ohridski škof

bil je v Monastiru od bolgarskega prebivalstva kaj prijazno vsprejet. Došlo je mnogo deputacij. Pri vsprejemu bil je tudi ruski podkonzul. Iz tega se vidi, da Rusija načelno ni proti imenovanju bolgarskih škofov za Makedonijo. V Belemgradu in v Atenah se jako motijo, če mislijo, da bode Rusija v tej zadevi storila še kak korak. Ostale bodo brez uspeha vse resolucije, katere so se sklenile po srbskih taborih. Patrijarh Carigrski pa sedaj lahko vidi, da Rusija bolgarske cerkve ne zmatra za razkolniško, naj jo je tudi on preklel.

Saharska železnica.

V Franciji se sedaj zopet ugiblje, da bi se gradila železnica skozi puščavo Saharo. Ta projekt ni nov, temveč se je že večkrat razpravljalo. Železnica, ki bi zvezala Algier s Sudanom, bila bi velike trgovinske važnosti. Njeno grajenje bi bilo težavno. Pokoriti bi morali razne roparske narode. Največjo težavo bi pa delal pustinski pesek. Vzlic temu pa mislijo, da bi se načrt dal izvršiti. Tudi ruski general Anenkov, ki je gradil transkaspisko železnico in se prišteva najspretnjšim inženirjem, se je izrazil, da bi se saharška železnica dala narediti.

Brazilijska vlada

je sklenila, da odpokliče poslanike iz vseh evropskih držav, katere še neso priznale sedanje brazilijske vladavine. Diplomatičnih razmer pa Brazilijska z evropskimi državami ne bode pretrgala, marveč pustila po vseh mestih diplomatske poslovdje, da bodo upravljali posle namesto poslanikov. Dosedaj je v Evropi samo Francija priznala brazilijsko republiko in je zatorej pričakovati, da bode Brazilijska imela v kratkem le jednega poslanika v Evropi. S svojo naredbo pa brazilijska vlada ne bode pri silila evropskih vlad, da bi prej priznale republiko. Počakale bodo, da se razmere v Brazilijski definitivno uravnajo, potem bodo pa že priznale zedinjene brazilijske države, ker ne bodo imele nobenega povoda več odlagati priznanja. Da bi se v Brazilijski zopet obnovilo cesarstvo, na to nikdo več ne misli.

Domače stvari.

— (Kačičeva slavnost v Makarski) vršila se je v velikih dimenzijah, dostojno slavljenju. Do deset tisoč ljudij čakalo je gostov na obali in prekrasen bil je razgled na lukó, polno ladij, mej njimi deset parobrodov, krasno okičenih. Pet godb je sviralo. Došlo je 150 Hercegovcev s pevskim društvom, Dubrovčanov bilo je 70, zastopana je bila vsa Dalmacija. Slavnost pričela se je s tri četrt ure trajajočim govorom zastopnika mesta Makarske g. Ljubića. Ko se je spomenik razkril, nastalo je nepopisno klicanje „Slava Milovanu“, godbe pa so zasvirale narodne skladbe. Potem je škof Pavlovič blagoslovil spomenik, po tem opraviilu pa je bila glagolska maša in „Tedeum“. Vsa Makarska bila je praznično nakičena, vse ladije v zastavah, na vse strani se je streljalo, pevalo in sviralo. O poludne bil je svečan banket, katerega se je udeležilo 900 oseb. Govorili so dr. Amruš, Frank, Folnegović, Klaić, Bulat, Ljubić, Biankini. Popoludne igralo se je pred spomenikom narodno „Kolo“ potem je bila „utakmica“ (regata) ladij. Telegramov došlo je jako veliko število iz vseh slovanskih krajev. Makarska še nikdar ni imela tako slikovitega lica, nego ta dan Narod počival je na raznih ulicah in trgih, povsod čuli so se narodni napevi, vsaka skupina predstavljala je drug kraj, povsod krasne, pestrobojne narodne noše in karakteristična jugoslovanska lica. Mej petjem čuli so se glasni akordi godeb iz Makarske, Spleta, Dubrovnika, Staregradina in Omisa, na vse strani pravo južno življenje, povsod naudušenost, pri tem pa prekrasni razgled na morje in na ladije z vihrajočimi zastavami, bila je divna slika, ki ostane vsacemu v neizbrisnem spominu. Spomenik Kačičev je krasen, delo hvali mojstra Rendića. Pesnik obrnen je proti morju, na obličji, zročem na sinje valove, izražena je oduševljenost, miloba in dobrotá. Izborni kip vzbujal je splošno občudovanje. Na spomenik položil je v imenu hrvatske omladine dr. Tumbić srebrn venec in govoril navzlic prepovedi.

Za njim govorili so zastopniki drugih korporacij in občin, polagajoč vence, mej katerimi je bilo več srebrnih. Vsi govorili bili so izredno ostri.

— (V Zagrebu) priredili so v slavo Kačiču-Miošiću na vrtu pivarne Dreherjeve sijajen komers, katerega se je udeležilo vse polno odličnega občinstva in jako veliko nežnega spola. Bilo je mnogo dnevu primernih govorov, vmes peli so se zbori in četverospevi. V imenu nas „planinskih Hrvatov“ govoril je naš rojak g. Fr. Selak in s svojo napitnico vzbudil burno odobravanje.

— (Odbor „Slovenskega bralnega društva v Tržiči“) nam piše: Ljubljanske gospode, ki se mislijo udeležiti naše prve veselice, opazujemo na to, da se najpozneje do 4. ali 5. septembra zglašé pri našem, ali pa Kranjskem bralnem društvu, katero bode, kakor je dogovorjeno, iz prijaznosti preskrbelo vozove iz Kranja v Tržič kolikor mogoče po nizki ceni.

— (Za izlet v Celje) priredi, kakor smo že poročali, „Tržaški Sokol“ prihodnjo soboto „Sokolski večer“ z jako zanimivim programom, pri katerem sodelujejo pevci „Delavskega podpornega društva“, tamburaški zbor in dramski odsek. Čisti dohodek je namenjen fondu za Celjski izlet. Kakor smo omenili že v zadnji številki, pravi „Edinost“, je naša sveta dolžnost, za to skrbeti, da bode „Sokol“ naš dostojno zastopnik pri Celjski slavnosti. In ker je čisti dohodek namenjen v to svrhu, nadejamo se za trdno, da se bode občinstvo naše v obilnem številu udeležilo „Sokolskega večera“. — Želimo, da bi ta veselica imela najsijajnejši uspeh, ter da nam bode pozdraviti brate Sokole Tržaške v velikem številu v belej Ljubljani, od koder se skupaj popeljemo v Celje.

— (Zopet petarda.) Kakor javlja „Il Piccolo“ razpočila je včeraj dopoldne od močnega papirja narejena in z žico povezana petarda v policijskem poslopji samem in sicer pred sobo, ki drži v urad nadkomisarja Bušića. Poškodovan ni nihče, zlodejec je ušel.

— (Vojaško.) Današnji vaji okolu Vrhnike je prisostoval korni poveljnik FZM. vojvoda Württemberski. Po njegovem ukazu ostaneta 87. in 97. pešpolka, sploh vse vojaštvo, katero je bilo pri vajah v Postojini, še danes čez noč okolu Vrhnike, dotim se je vojaštvo Ljubljanske posadke vrnilo. Jutri bode velik manever blizu Horjula, kjer bodo z Vrhnike došli vojaki spoprijeli se z Ljubljanskim vojaštvom, kateri jim bodo uhod v Ljubljano branili. Ko se manever proti poludnevu konča, vrne se vse vojaštvo v Ljubljano in okolico. Vojvoda Württemberski se bode vrnil potem v Gradec k vajam v Hartbergu, došel pa zopet 4. septembra v Ljubljano, h konečnim vajam tukajšnjim, katere bodo trajale do 8. septembra.

— (Valete.) Pretekli torek priredili so tukajšnji gg. poštni uradniki v Celje odhajajočemu kolegi g. Pavliču v gostilni gospe Flerétove na Grubarjevi cesti prav lep „valete“. Došlo je do 40 poštnih in drugih uradnikov s svojimi soprogi. Gosp. oficijal Omejec govoril je prvi, omenjal g. Pavliča zaslug v službenem in narodnem oziru, slavil ga kot izvrstnega kolego in iskrenega rodoljuba. Gosp. predsednik napil je presvetlemu cesarju in njegova napitnica bila je z naudušenjem vsprejeta. — Potem bilo je še mnogo napitnic na odpotujočega prijatelja, na navzočne narodne dame, na slovansko vzajemnost, na aranžerje i. t. d. — Mej lepo zabavo igrala je godba in pele so se narodne pesmi. Gg. poštni uradniki skazali so se tudi pri tej priliki, kakor vselej, daso „naše gore listi“ in da, akoravno neso najštevilnejši mej uradniki Ljubljanskimi, vendar vlada mej njimi lepa solidarnost in stoji kot skala, držeč se gesla: „Sloga jači, nesloga tlači“.

— (Obletnica blagoslovljenja zastave) „Delavskega podpornega društva“ v Trstu vršila se je preteklo nedeljo pravo slovesno. Pri maši v cerkvi sv. Antona nabralo se je na tisoče občinstva. Pevci peli so prav precizno, posebno dvo-spev Benedictus. Po maši šel je sprevoz do društvene hiše, kjer je godba svirala cesarsko pesem, po kateri so zaorili trikratni živio-klici. Večerna veselica v okrašenem vrtu „Mondo nuovo“ se je vršila jako lepo, udeležilo se je nepričakovano obilo občinstva vzlic dvomljivemu vremenu. Posebno obnesel se je novi mešan zbor. Občinstvo odlikovalo je pevke z burnim odobravanjem. Sploh je vladala velika naudušenost. Pokazalo se je, da se rodoljubno

čutje vedno lepše razvija mej nižjim stanom, da stoji „Delavsko podporno društvo“ na jako solidnej in trdnjej podlagi in da je močna zaslomba slovenstva v Trstu. Slava mu!

— („Narodni dom“ v Barkovljah.) Domoljubi v Tržaški okolici se vrlo gibljejo in postavljajo krepke jezove proti navalu italijanstva. V Barkovljah sklenili so, zgraditi si svojo narodno trdnjavo, in čitamo v poslednji „Edinosti“ o tem: „V četrtek 28. t. m. točno ob 8. uri zvečer bode shod v krčmi „Obrtnijskega društva v Barkovljah“ glede gradnje „Narodnega doma“. Prečitala se bodo in navzočim domačinom razlagala društvena pravila, katere se bodo oddala v najkrajšem času na dotično mesto v potrjenje. V sobotnej številki bomo govorili obširneje v našem listu o „Narodnem domu“ v Barkovljah. — Radostno pozdravljamo to podjetje želeč mu najlepšega uspeha.

— (O viharji) dobili smo mnogo izvestij, katere so pa „mutatis mutandis“ vsa zelo si podobna. Hudo razsajal je vihar v Trzinu, Mengši, okolu Kamnika in v Tuhinjski dolini, kjer so bili ljudje tako preplašeni, da so po tleh klečali in obupno kričali: „Sodni dan!“ Posebno ljuta bila je nevihta v Mostah, Naševčah in Lahovčah in dalje po Gorenjskem. Škofjaloka bila je ta dan srečna, kajti ondu o viharji ni bilo skoro sledu. Veliko je škode na Dobravi, v Horjulu in sosednih vaséh, isto tako tudi v litijskem okraji. Pod Šmarno goro se pa ni čutila posebna sila viharja. Vihar razsajal je po vsej Istri, v Rovinji odnesel stolni cerkvi streho, poškodoval mnogo hiš in nabrežnih zgradb ter prevrnil več čolnov na morji, da so ljudje v njih potonili.

— (Iz Planine) se nam piše 26. avgusta: V ponedeljek zvečer okolu osme ure je nastal pri nas silen vihar. Raztrgal je mnogo streh, pobil veliko oken in podrl obilo sadnih in družih dreves. Največ je trpela nevihtam najbolj razpostavljena cerkev sv. Duha. Nagnjen križ na zvoniku in daleč po hribu razmetana opeka in pločevina kaže, da je velik del cerkvene in zvonikove strehe razkrit. Tudi župnijskemu zvoniku je utrgalo jedno zatvornico ter jo treščilo z veliko silo na tla. Več ali manj poškodovano je skoro vsako poslopje. — Vso to nezgodo je pa, — tako pravijo „kunštni“ ljudje — prouzročil „lintvern“, prilomastivši iz jame pod starim gradom. — Pamet, kje si? —

— (Iz Godoviča:) Dne 25. t. m. imeli smo nevihto, kakeršne še ni videla naša vas. Hiše je razkrivalo, drevje na pol lomilo in napravilo veliko škode.

— (Blizu Kranjske gore) bil je v nedeljo boj mej lovci in divjimi strelci, ki so prišli iz Trente na Kranjsko na lov. V boji bil je jeden Trenčanov ustreljen, jednega pa so ujeli, zvezali in izročili sodišču.

— (Vročina v Zadru?) Zagrebški „Obzor“ javlja: „Vesti, katere so novine javljale o izredni vročini v Dalmaciji, niso istinite, kakor se nam brzojavlja iz Zadra. Te vesti imele so jedino le to svrhu, da bi odvrčale narod od udeležbe pri Kačičevi slavnosti.“

— (Nesreča na Lloydovem parobrodu.) Dne 21. t. m. dogodila se je na parobrodu „Tibisco“ potujočim iz Trsta v Dalmacijo grozna nesreča. Desetletna hčerka potovalca J. Martinovića iz Brača pala je mej vožnjo raz krov v morje. Oče skočil je v obupnosti za njo da jo reši. Ustavili so takoj parobrod in mornari so storili vse, da ju rešijo, a zastoj. Izvlekli so po napornem delu očeta in hčer iz morja, a bila sta obadva mrtva. Pokopali so ju v Poreču.

— (Razpisane učiteljske službe.) V novomeškem šolskem okraji so popolniti nastopne službe: 1. Četrta učna služba v Toplicah s 400 gld. plače, stalno. 2. Učiteljska služba na jednorazrednici v Selih s 400 gld. plače, 30 gld. opravilnine in prostim stanovanjem, stalno ali začasno. 3. Druga, tretja in četrta učna služba na štirirazrednici v Trebnjem s 500 gld., oziroma 450 gld. in 400 gld. plače, stalno ali začasno, poslednji dve službi tudi za učiteljice. 4. Učiteljska služba na jednorazrednici v Zagradci s 400 gld. plače, 30 gld. opravilnine in prostim stanovanjem, stalno ali začasno. 5. Druga učna služba (tudi za učiteljice) v Šent Petru pri Novem mestu s 400 gld. plače, stalno. — Prošnje do dne 29. avgusta t. l. c. kr. okrajnemu šolskemu svetu v Novem mestu,

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 27. avgusta. Zeló se opaža, da je načelnik ruskemu generalnemu štabu, Obručev, znan zaradi svoje mrznje proti Nemcem, dobil red rudečega orla prve vrste.

Peterburg 27. avgusta. Telegrami iz Tiflisa javljajo s turške meje, da se Armeni še vedno preganjajo in zapirajo. Čuje se, da bodo turški rezervisti na Armenskem mobilizirani in oboroženi.

Pariz 27. avgusta. „Justice“ graja časnikov napade na Italijo in priporoča uljudnejše oblike, kakor tudi to, da se odpošlje francosko brodovje v Spezzio pozdravit kralja Umberta.

Pariz 27. avgusta. Število vojaških novincev za leta 1889 kaže 184.000 mož proti 130.400 l. 1888.

London 27. avgusta. Irske deželne komisije izvestje konstatuje, da se je izimši okolično Dublinsko in grofijo Town po vsem Irskem prikazala krompirjeva bolezen.

Sofija 28. avgusta. Del rezervistov iz let 1882 in 1883 poklicani so na štirinajst-dnevne vaje z Mannlicherjevo puško.

Carigrad 28. avgusta. Stališče velikega vezirja Kiamila paše zmatra se zopet omajanim. Njegov naslednik bode najbrže prednik njegov Said paša.

Razne vesti.

* (Cesar — boter.) Kmetu blizu Przemisla rodil se je sin na cesarjev rojstni dan. Kmet obrnil se je brzojavno na cesarja, da bi bil boter njegovemu otroku. Drugi dan došla je brzojavna nakaznica za 100 gld. in okrajni glavar dobil je ukaz, zastopati cesarja pri krstu.

* („L' union Franco-Russe“) list, o katerem smo že govorili, da bode v Parizu s 15. septembrom začel izhajati vsak dan, stal bode za četrt leta 15 frankov, na mesec 5 frankov. Naročnine se pošiljajo: M. Heymann, administrateur de „L' Union Franco-Russe“, 12, Rue Paul Lelong. Nadejamo se, da bode list našel obilo podpore v vseh krogih slovenskih, kajti pečal se bode gotovo z zadevami vsega slovenskega sveta.

* (Črna gora.) ki je dve leti zapored trpela veliko pomankanje zaradi slabih letin, da se je vsled lakote moralo izseliti mnogo prebivalcev, ima letos precej dobro letino.

* (Hripa) se zopet prikazuje v raznih krajih, kakor n. pr. v Varšavi. Tudi na Dunaji konštatovali so zdravniki v bolnicah nekatere slučaje, a brez nevarnega značaja.

* (Sedemindvajset ljudij gladú umrlo) je lani po nekem parlamentarnem izkazu v najbogatejšem mestu na svetu, v Londonu. Posebno častno ni za Angleže, da v njih stolici ljudje gladú mrjô.

* (Trtna uš v Šampanji.) V vinogradih v Šampanji, v katerih do zdaj trtne uši še ni bilo, prikazala se je zdaj tudi ta pokončevalka trt v okoličih dveh vasij. Storiло se je vse, da se zapreči daljno razširjevanje.

* (Samomor finančnega ravnatelja.) V Debreczinu se je dne 25. t. m. ustrelil tamošnji finančni ravnatelj Ludovik Nanassy. Urok samomoru ni znan.

* (Na Kitajskem) so velike povodnji. Kakor se javlja iz Šangaja, razrušilo je ljudstvo v družbi z vojaci železnico Lutajsko, češ, da je železnica kriva povodnji. Oblastva so povsem pasivna in ne branijo takih razdejanj.

* (Parobrod zgorel.) Nedaleč od Nižnega Novgoroda unel se je po noči parobrod „Gregorije“, na katerem je bilo nad 100 popotnikov, večidel trgovcev, ter je popolnoma pogorel. Na pol predramljeni popotniki poskakali so od strahu v vodo, ter se jih je mnogo potopilo. Zgorelo je mnogo oseb in vsa poštna pošiljatev.

* (Vlak povozil čredo ovac.) Blizu postaje Trasdorf na Avstrijskem nahajala se je čreda ovac na železniškem tiru, baš ko je pridrdral vlak. Stroj zgrabil je 12 ovac, katere je vrgel na stran. K sreči se ni pripetila druga nesreča. Zelo poškodovane ovce morali so takoj zaklati.

* (Nesreča na železnici na žično vrv) dogodila se je pri Redingu v Pensilvaniji. Jeden voz železnice, ki vodi na goro Penn, odtrgal se je ter letel z veliko naglostjo navzdol, potem pa se je prekopicnil v propad nad 50 čevljev globoko, ter se razdrobil. Mrtvih je ostalo 7 oseb, vsi drugi potovalci pa se bili teško ranjeni.

* (Kakó je prišla v železniški vagon kača,) o kateri smo zadnjič poročali, se je zdaj razjasnilo. Dotični sprevodnik, ki je rad lovil kače, videl je jedno na kolodvoru neke postaje, kraj studenca, ter jo je ujel, da ž njo straši svoje tovariše. No, kača ugriznila ga je v prst. Ker se je vozil v vagonu za prtljago, mislilo se je s prva, da je kača bila tam skrita.

Slovenski zemljepisni atlas.

(Vabilo na naročbo.)

V rokopisu imam pripravljen slovenski zemljepisni atlas, ki bode v prvi vrsti raznovrstnim slovenskim šolam primeren. Ako dobim dovolj naročnikov, hočem ga sam založiti, čeravno je treba veliko denarja v tako delo utakniti. Uljudno vabim torej vsesкупno slovensko občinstvo na obilo naročbo prvega šolskega slovenskega zemljepianega atlasa, čegar cena bode 1 gld. — Naročnine ni treba naprej pošiljati.

Z odličnim spoštovanjem

Ivan Lapajne,
šolski ravnatelj.

Na Krškem, dne 27. avgusta 1890.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji

za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Loterijske srečke 27. avgusta.

V Pragi: 76, 59, 49, 20, 2.

Tuji:

27. avgusta.

Pri Slonu: Pl. Svagel s soprogo iz Zagreba. — Bauer, Gürr, Beiler z Dunaja. — Accurti z rodbino, Verce-nassi z Reke. — Scherencel, Zrzavecky iz Pulja. — Funk iz Trsta. — Stampf iz Prage. — Košar z Dobrove. — Kumer iz Gorice. — Gross z brati iz Budimpešte. — Žagar, Klepac iz Prezida. — Pleterschnig, Ceconi iz Gradca.

Pri Malici: Cesare iz Trsta. — Mally, Cosolich, Littenberger, Perko z Reke. — Baler, Feiler, Löffler z Dunaja. — Stoley iz Prage. — Gaberšek iz St. Andreja. — Baron Lazzarini iz Gradca. — Tomc s soprogo iz Beljaka.

Pri južnem kolodvoru: Conizhi z rodbino, Prosa z Reke. — Jeras iz Gorice. — Peternel iz Beljaka. — Schulla s sestro iz Gradca. — Götz iz Linca. — Dobale iz Radovljice. — Kleschewsky iz Berlina.

Pri bavarskem dvoru: Loker z netjakinjo iz Serdinga.

Umrli so v Ljubljani:

26. avgusta: Anton Horn, delavčev sin, 3 mesece, Cesta na loko št. 12, za katarom v črevih. — Marija Kowanc, tiskarskega strojevodja hči, 16 mesecev, Prečne ulice št. 2, za božastjo. — Jožef Križnar, kajzar, 66 let, Kravja dolina št. 11, za starostjo.

V deželni bolnici:

26. avgusta: Valentin Koderman, dninar, 40 let, za oteklinu v želodci.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
27. avg.	7. zjutraj	736.6 mm.	11.7°C	sl. sev.	jas.	
	2. popol.	735.5 mm.	24.5°C	sl. jz.	d. jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	735.0 mm.	15.7°C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura 17.3°, za 0.3° pod normalom.

Dunajska borza

dne 28. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 88.—	gld. 87.95
Srebrna renta	89.55	89.75
Zlata renta	106.95	106.95
5% marcna renta	101.10	101.20
Akcije narodne banke	952.—	956.—
Kreditne akcije	308.—	308.50
London	112.70	112.55
Srebro	—	—
Napol.	8.38 1/2	8.48
C. kr. cekini	5.37	5.37
Nemške marke	55.22 1/2	55.22 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131 gld. 25 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	177
Ogerska zlata renta 4%	101	105
Ogerska papirna renta 5%	99	30
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld.	121
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	112	75
Kreditne srečke	100 gld.	188
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	165
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	—

„NARODNA TISKARNA“

priporoča po nizke ceni

VIZITNICE

v elegantnej obliki.

Štajersko deželno zdravilišče. Rogatec-Slatina.

Južne železnice postaja Poljšane.

Sezona: od 1. maja do 30. septembra.

Pitna, kopalna, mrzlovodna in mlečna zdravljenja itd.

Brošure in prospekte pošlje zastojni ravnateljstvo.

Tempeljski in Styria-vrelec

vedno sveža napolnitev,

staropreverjena glavbarskosolška slatina proti zboljenju prebavil in pri-jetno osvežujoča pijača. (290—11)

Dobi se pri slatinskeji upravi, v vseh trgovinah z mineralnimi vodami, v boljših specerijskih in droguerijskih prodajalnicah in lekarnah ter v deželnej hiši v Gradci.

Skupnega stanovanja in hrane

iščeta

mlad uradnik in gimnazijski dijak.

Ponudbe pod adreso J. S. vsprejema upravništvo „Slovenskega Naroda“. (662—1)

Na Starem trgu h. št. 34 v Ljubljani

je na prodaj sledeče: (658—1)

2 stari stavni uri (Stockuhr), jedna z godbo; 2 knjigi starega Valvazorja; 10 starih lepih majolik; 20 zemljevidov, starih po 200 let, 1 pisalna miza (Sekre-tär); 1 stara knjiga, popis turške vojske.

Dijaki

vsprejmo se pod dobrim gospodinjstvom pri meni, ali s hrano ali brez hrane.

Neža Marolt,
(656—2) gospodinja, Na stolbi h. št. 8, Ljubljana.

Kupi se

proti gotovemu plačilu

staro orožje, meče, uradniške meče, kopja, oprave od železa, oklepe, kape.

Ponudbe naj se pošiljajo JULIJU HERR-MANN-U v Rimskih toplicah. (655)

Ugodna prilika!

Vse

manufakturno blago

prodam pod tovarniško ceno.

Kdor želi kaj kupiti, posebno pa gospodje trgovci, naj se oglasi pismeno ali ustno pri meni.

(657—2) Ivan Fatur, Rakek.

AMERIKO.

Vsi, kateri nameravajo po-tovati v Ameriko, in to v

Novi York,

Baltimore, Južno Ameriko

i. t. d., ter se želé hitro, varno in prijetno voziti, dobé natančnejša pojasnila v nemškem ali sloven-skem jeziku, ako se pismeno obrnejo na tvrdko:

Karesch & Stotzky v Bremenu

koncesijoniran pošiljalen zavod za potnike s hitrimi parobrodi: Lahn, Saale, Trave, Aller, Ems, Elber, Fulda, Werra, Elbe.

Voznja traja le kakih 8 dni. Voznino zaračuniva izredno cenó.

Ker nemava v Ljubljani in na SVARILU! Dunaji agentov, in se je često zgodilo, da so potniki, ki so se dali pregovoriti, da so tam vozovnice kupili, jih dobili mesto čez Bre-men za druga pristanišča, in katere so zabarantali za počasi vozeče ladje: Zato svetujemo vsem, da se niti v Ljubljani niti na Dunaji z nikomur ne dogo-varjajo radi oskrbljenja vozovnic.

(585—8) Karesch & Stotzky
odpravnika ladij v Bremenu.